

Spirit of Bosnia / Duh Bosne

An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Međunarodni, interdisciplinarni, dvojezični, online časopis

Razlike nas ne dijele, kroz njih se upoznajemo

Ena Še?i?

Mi smo savršeni. Mi ne pravimo greške. Mi shvatamo. Mi smo najbolji. Mi ćemo pobijediti.
Svima ćemo pokazati. Mi možemo. Mi hoćemo. Imamo i štelu. Sanjamo. Vidimo.

Ostvarujemo. Pobjećujemo.

I onda udahneš po prvi put u svom novom životu.

Savršena djeca.

Mi smo X. Ne treba nam Y.

Mi smo Y. Ne treba nam X.

Umišljeni sasvim dovoljno, ne previše.

Nezavisni, sa ukusom svojstvenim sebi.

Mudri samo sebi, kao niko nikada prije.

Djeca mira.

Savršena djeca.

I vidiš li sad? Ništa nije ostalo od pijeska ispod tobogana. Pijesak je razasut svud po parku. To je zato što smo se tukli oko različitih imena.

A pod ljuljaškom stoji prelijepa plavo-žuta lopta oko koje smo se mogli posvaćati...a nismo.

Samo je Franjo rekao Mehmedu koji je prenio Vladislavu da on njega mrzi. Ko koga mrzi?

Nikome nije jasno.

Isto je i Ana rekla Emini koja je prenijela Marici.

Lopta je zaboravljena. Pijesak je iskorišten.

Prelazimo na nešto opasnije i grublje.

Podmukla djeca.

Savršena djeca.

Još smo mladi.

Samo nismo više sami za sebe.

Franjo je oženio svoju Anu, Mehmed je oženio neku svoju Amelu, Marica se udala za nekog svog Mladena.

A Vladislav je poludio i oženio Eminu.

Vladislav je pogriješio.

Emina nije njegova.

Emina je mrtva, kriv je neki zalutali metak osućivanja.

Vladislav je u ludnici.

I treba tako.

Davno smo zamijenili pijesak opasnijim stvarima. I grubljim.
 Sad bacamo jedno drugom metke u o?i.
 Mi smo svi svoji junaci.
 Savršena, podmukla, ubojita djeca.

Kad smo pobili skoro sve, palo nam na pamet da se mirimo.
 Našli smo onu plavo-žutu loptu i sad se (veoma pošteno!) sva?amo oko nje.
 Blago nama.
 Vladislava pustismo neki dan iz ludnice.
 Šta bi Vladislavu?
 On kaže da nije on trebao i?i u ludnicu nego svi mi ostali.
 I onda je Vladislav obolio od bacanja sa nebodera.

Mi smo pametni ljudi.
 Nismo više djeca.
 Ne prelazimo ni na šta opasnije nakon metaka.
 Ako nam se pruži prilika da koristimo nešto opasnije, ne?emo je propustiti.
 Ljudi napreduju, jel da?
 Mi smo bili savršena djeca.

Obe?ani da razo?aramo, tek smo shvatili da nismo uradili ništa novo.
 Ljudi su ubijani i ubijeni ve? odavno.
 Mi, savršena djeca, nismo uradili ništa novo.
 Bože, pa mi smo prevareni!
 I sad moramo da shvatimo ko nas je prevario.

Prevarili nas oni, što su, kad smo mi bili djeca, bili ovakvi kao mi sad.
 Prevarili nas oni što su nam rekli da valjamo kad, sasvim iskreno govore?i, nismo valjali baš
 toliko da nam se govori da valjamo.
 Prevarilo nas što o?inji vid tvoj nije o?inji vid moj.
 Ma prevarilo nas sve pomalo.
 Umorili smo se da se sva?amo dok se mirimo, pa se sad ignorišemo dok se sva?amo.
 Svaki gleda svoju stranu, svaki boju svoje kože cijeni.
 Sreli smo (svako zasebno) jednog gologlavog dje?a?i?a, što ne?e da bude ni X ni Y. Re?e
 nam, (svakom posebno) da je cijena naše kože ?ista nula, sva?ija ?e koža postava za kaput
 Majke Zemlje biti.
 Ma taj «ni X ni Y» dje?a?i?, on je ve?a budala nego onaj naš Vladislav.
 Ne?emo mo?i shvatiti ko nas je prevario dok slušamo budale.

Baš smo ju?er gledali kako jedan Marko spašava sina jednog Fikreta iz one rijeke podno naših
 bogatih ku?a.
 Špijuniraju?i male ljude se svojih zlatnih balkona, saznali smo da Fikret nije bio tu da spasi
 svoje dijete jer je vozio Markovu ženu u bolnicu.
 Kako su samo smiješni! Ove male spodobe što ih gledamo svisoka, kako su samo smiješni i
 beznadežni.
 Ama nisu oni krivi. Samo nisu savršeni kao mi.
 ?ekaj malo... možda su nas oni prevarili?!
 Ma ne, nesavršene mrvice nisu mogle nadmudriti svoje gospodare.

Baš danas gledali smo jednog mladića i jednu djevojku u veoma sumnjivoj situaciji. Adnan i Vesna su stajali jedno pored drugog na ulici, na semaforu!

O, Bože! Šta sve može da se uradi?! Moramo im pomoći! Bilo bi NEHUMANO dozvoliti da završe kao Vladislav i Emina.

Odlučili smo djelovati brzo.

Pozvali smo Adnana i Vesnu da dođu, imamo im nešto važno reći.

Ušli su kroz jedna vrata, bolesni, izašli kroz dvoje različitih vrata, izliježeni.

Samo je Adnan izgleda htio da se igra one budalaste igrice «Romeo i Julia», baš one koju smo htjeli zabraniti prošle godine.

Adnanov razum je napustio njegovo tijelo, što je opasno i smrtonosno, kao kad voz sleti sa šina. Dobio je crni stan negdje u Emininom komšiluku.

I Vesnin razum je napustio njeno tijelo, što je uvijek loše kao kad vlak iskoži iz tražnica...

Ona je dobila crni stan negdje u Vladislavovom susjedstvu.

Možete misliti! Možete misliti kako smo se mi osjećali! Pokušavamo pomoći ljudima, a oni tako bježe od nas.

Ostavili su nam poruku.

RAZLIKE NAS NE DIJELE, KROZ NJIH SE UPOZNAJEMO!!!

Mi smo pametni, pa smo tražili od nekog pametnijeg čovjeka da nam razjasni šta to znači.

Otišli smo u onu njegovu kuću, sjajniju i ljepšu od naših, dokaz pameti njegove, ali on nam nije znao objasniti šta to znači.

Nismo bili lijeni, tražili smo svuda, do samog vrha i najpametnijeg čovjeka, u onoj najljepšoj i najbježeljoj kući, a opet nam nisu mogli pomoći, objasniti nam...

Umorni, vraćali smo se kući, kad sretosmo onog «ni X ni Y» čovjeka, koji nam reče da su nam onim riječima Vesna i Adnan poručili da smo glupi kreteni!

Izgubljeno gologlavo momče!

On stvarno ne zna šta priča!

«Kontamo» ko nas je prevario već cijela dva dana.

Jučer, gledali smo kako se spašava život.

Danas, gledali smo kako se voli.

Sutra, MOŽDA ćemo shvatiti šta su nam ono Vesna i Adnan htjeli reći.

© 2008 Ena Šećić

(Ovaj esej je osvojio prvo mjesto u natječaju u školi za ljudska prava za najbolji tekst u Bosni i Hercegovini na temu: "Razlike nas ne dijele, kroz njih se upoznajemo")

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.